

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 19. junija 2014*

„Pritožba — Arbitražna klavzula — Pogodba o subvenciji, ki se nanaša na lokalni razvojni projekt — Povračilo dela vnaprej izplačanih zneskov — Prezem dolga — Pristojnost Splošnega sodišča — Zastaranje — Odgovornost Komisije“

V zadevi C-531/12 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 19. novembra 2012,

Commune de Millau,

Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) s sedežem v Millauu (Francija),

ki ju zastopata L. Hincker in F. Bleykasten, odvetnika,

pritožnici,

druga stranka v postopku:

Evropska komisija, ki jo zastopajo S. Lejeune in D. Calciu, agentki, skupaj z E. Bouttierom, odvetnikom, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, E. Levits, sodnik, M. Berger, sodnica, S. Rodin in F. Biltgen (poročevalec), sodnika,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 27. februarja 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

- 1 Commune de Millau in Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) s pritožbo predlagata razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije v zadevi Komisija/SEMEA in Commune de Millau (T-168/10 in T-572/10, EU:T:2012:435, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to družbi SEMEA in Commune de Millau naložilo, da Evropski komisiji solidarno plačata glavnico v višini 41.012 EUR, ki jo je ta na podlagi poročstva v okviru odobrenih plačil izplačala družbi SEMEA, skupaj z zamudnimi obrestmi ter kapitalizacijo teh obresti v določenih rokih.

Dejansko stanje

- 2 Dejansko stanje, ki je bilo navedeno v točkah od 1 do 31 izpodbijane sodbe, je bilo opisano tako:
 - „1 Evropska gospodarska skupnost, ki jo je zastopala Komisija Evropskih skupnosti, je 6. julija 1990 z [družbo SEMEA], v kateri je imela Commune de Millau (Francija) 50 % osnovnega kapitala, sklenila pogodbo o subvenciji.
 - 2 Ta pogodba se je nanašala na lokalni razvojni projekt, pri katerem je šlo za izvršitev pripravljanih del in vzpostavitev Centre européen d'entreprise locale v Millau [v nadaljevanju: pogodba].
 - 3 Člen 2 te pogodbe je določal:

„Dela morajo biti zaključena v 18 mesecih od datuma podpisa te pogodbe.“
 - 4 S členom 4 pogodbe se je družba SEMEA zavezala opraviti različne storitve in zanje Komisiji izstaviti račun na podlagi obdobjnih poročil, medtem ko se je Komisija zavezala, da bo njen finančni prispevek k izvršitvi del znašal največ 135.000 ekujev, do višine 50 % upravičenih stroškov del.
 - 5 Člen 6 pogodbe je določal:

„Za to pogodbo velja francosko pravo.“
 - 6 Člen 10 pogodbe je določal tako:

„Ob morebitni nerazpoložljivosti ali nezadostni razpoložljivosti sredstev za izvršitev predmetne pogodbe si Komisija pridržuje pravico odpovedati to pogodbo brez sodnega postopka ali jo prilagoditi novi proračunski razpoložljivosti.“
 - 7 Člen 9(1) splošnih pogojev pogodbe je določal:

„Če pogodbeni stranka ne izvrši kakšne od obveznosti, ki izhajajo iz pogodbe in neodvisno od posledic, ki jih določa pravo, ki se uporablja glede pogodbe, lahko Komisija po samem zakonu odpove ali prekliče pogodbo, ne da bi bila potrebna kakšna sodna formalnost, potem ko sopogodbenici s priporočeno pošiljko pošlje opomin, ta pa v roku enega meseca ne izvrši obveznosti.“
 - 8 Člen 10 splošnih pogojev pogodbe je določal:

„Če poravnava ni mogoča, je Sodišče Evropskih skupnosti edino pristojno za reševanje vseh sporov glede pogodbe in sporov, ki nastanejo med pogodbenima strankama.“

- 9 Družba SEMEA je z dopisom Komisiji dne 16. maja 1991 svetovala, da bi pogodbo izvedel drugi nosilec, Evropski center za podjetništvo in inovacije (v nadaljevanju: združenje CEI 12), kar je Komisija sprejela z dopisom dne 2. julija 1991 in poudarila, da ta sporazum družbe SEMEA ne odvezuje njenih obveznosti. Družba SEMEA je 22. oktobra 1991 z dopisom potrdila, da zagotavlja dobro izvedbo storitev, ki so določene s pogodbo.
- 10 Junija in julija 1992 so službe Komisije izvajale nadzor nad napredovanjem del, med katerim je bilo ugotovljeno, da so se celotni upravičeni stroški povzpeli na 187.977 ekujev in da je prispevek Komisije tako treba določiti na 50 % tega zneska, torej na 93.988 ekujev.
- 11 Družba SEMEA je na podlagi pogodbe prejela že 135.000 ekujev, zato je Komisija od nje 27. aprila 1993 z dopisom zahtevala vračilo 41.012 ekujev [v nadaljevanju: sporna terjatev]. Družba SEMEA tej zahtevi ni ugodila.
- 12 Izredna skupščina delničarjev družbe SEMEA se je 17. februarja 1997 odločila za predčasno prenehanje družbe z 31. marcem 1997 in določila likvidacijskega upravitelja.
- 13 Komisija je 18. novembra 2005 s priporočeno pošiljko s povratnico od družbe SEMEA spet zahtevala plačilo sporne terjatve.
- 14 Komisija je 11. januarja 2006 družbi SEMEA poslala opomin v znesku 41.012 EUR.
- 15 Likvidacijski upravitelj družbe SEMEA je v dopisu v odgovor z dne 31. januarja 2006 navedel, da njegovi računi ne dopuščajo plačila takšne vsote, da mora odobriti začetek stečaja in da je treba sporno terjatev po francoskem pravu šteti za zastarano, ker to ne dovoljuje vračila zneskov, ki niso bili terjani več kot štiri leta, in ker ima zadnja zahteva Komisije datum 27. april 1993, kar je več kot dvanajst let.
- 16 Komisija je s priporočeno pošiljko s povratnico 16. februarja 2006 uradno predlagala upoštevanje sporne terjatve pri likvidacijskih opravilih in tudi uvrstitev terjatve med obveznosti.
- 17 Družba SEMEA je 20. septembra 2006 z dopisom Komisijo obvestila, da se je izredna skupščina delničarjev družbe odločila za začetek stečaja in se seznanila z zapisnikom združenja CEI 12, iz katerega izhaja, da se je Komisija dokončno odpovedala uveljavitvi izterjave sporne terjatve.
- 18 Komisija je z dopisom z dne 29. novembra 2006 družbi SEMEA po svojem odvetniku poslala opomin glede plačila sporne terjatve. V tem dopisu je natančno pojasnila, da se ni nikoli odpovedala tej terjatvi.
- 19 Odvetnik Komisije je 30. januarja 2007 družbi SEMEA poslal nov opomin glede ureditve sporne terjatve in iz njene nedejavnosti sklepal o plačilni nesposobnosti.
- 20 Družba SEMEA je 5. februarja 2007 z dopisom sporočila, da ni plačilno nesposobna.
- 21 Družba SEMEA je z dopisom z dne 12. februarja 2007 poslala kopijo razprave družbenja CEI 12, iz katere je razvidno, da se je Komisija odrekla uveljavljanju izterjave sporne terjatve.
- 22 Komisija je 26. oktobra 2007 po sodnem izvršitelju poslala opozorilo glede plačila na sedež likvidacijskega upravitelja družbe SEMEA.
- 23 Komisija je 10. decembra 2007 likvidacijskemu upravitelju po sodnem izvršitelju poslala opozorilo glede plačila na sedež družbe v prostovoljni likvidaciji.

- 24 Likvidacijski upravitelj družbe SEMEA je v dopisu z dne 14. decembra 2007, ki je bil naslovljen na sodnega izvršitelja, ki je poslal poziv za plačilo, ponovil zahtevo za podatke glede odločitve Komisije, da opusti izterjavo sporne terjatve. V dopisu je trdil, da novi delničarji in likvidacijski upravitelj niso bili seznanjeni z dogovori, ki povezujejo družbo SEMEA in združenje CEI 12.
- 25 Odvetnik Komisije je v dopisu z dne 7. januarja 2008 ugovarjal navedbam likvidacijskega upravitelja družbe SEMEA, ji ponovno poslal opomin glede plačila sporne terjatve in poslal kopijo tega dopisa državnemu tožilcu, ki naj bi presodil ravnanje likvidacijskega upravitelja družbe SEMEA, zlasti z vidika kaznivega dejanja goljufije.
- 26 V odgovoru na zadnji opomin je likvidacijski upravitelj družbe SEMEA zatrdil, da bi bila sporna terjatev lahko zastarana. V tem dopisu je spomnil, da se je v začetku leta 2007 pogovarjal z odvetnikom Komisije glede vračila sporne terjatve in da je odgovoril na vprašanja glede dopustnosti sporne terjatve.
- 27 Odvetnik Komisije je 21. februarja 2008 družbi SEMEA poslal še zadnji opomin glede plačila sporne terjatve.
- 28 Izredna skupščina družbe SEMEA se je 21. novembra 2008 seznanila z odločitvijo Commune de Millau kot glavnega delničarja, da prevzame njeno celotno aktivo in pasivo, ter sklenila na Commune de Millau prenesti znesek 82 719,76 EUR, kar je bila razpoložljiva gotovina družbe SEMEA. Glede na likvidacijsko poročilo, ki ga je predstavil likvidacijski upravitelj, ki je presodil stanje sporne terjatve, so bile vse njemu zaupane transakcije likvidirane.
- 29 Likvidacijski upravitelj družbe SEMEA je 9. decembra 2008 končal postopek likvidacije in družbo SEMEA izbrisal iz registra gospodarskih družb.
- 30 Mestni svet Commune de Millau je 18. decembra 2008 potrdil prevzem premoženja družbe SEMEA. Med obveznostmi te družbe je bil le spor proti Evropski komisiji.
- 31 Trgovinsko sodišče v Rodezu (tribunal de commerce de Rodez) je na zahtevo Komisije 12. februarja 2010 družbi SEMEA postavilo *ad hoc* zastopnika.“

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 3 Komisija je s tožbo, ki je prispela v sodno tajništvo Splošnega sodišča 15. aprila 2010, začela postopek, katerega namen je zlasti, da se družbi SEMEA naloži plačilo v znesku 41.012 EUR za povračilo jamstva, ki izhaja iz kapitaliziranih obresti, ter plačilo zneska 5 000 EUR za povrnitev utrpele škode.
- 4 Ker je Commune de Millau prevzela celotno aktivo in pasivo družbe SEMEA, je Komisija v sodno tajništvo Splošnega sodišča 21. decembra 2010 vložila tudi tožbo zoper to lokalno skupnost in v bistvu navedla enake tožbene predloge.
- 5 Zaradi njune medsebojne povezanosti sta bili obe zadevi združeni.
- 6 Splošno sodišče je v prvem delu izpodbijane sodbe preizkusilo tožbo, ki jo je Komisija vložila zoper družbo SEMEA.
- 7 Splošno sodišče se je glede dopustnosti te tožbe v točkah od 47 do 49 izpodbijane sodbe razglasilo za pristojno za odločanje o predlogu Komisije na podlagi členov 272 PDEU in 256(1), prvi pododstavek, PDEU v povezavi s členom 10 splošnih pogojev pogodbe. Zavrnilo je ugovor nedopustnosti, na

katerega se je sklicevala družba SEMEA, saj ta družba, zaradi njenega izbrisa iz registra gospodarskih družb, na dan vložitve tožbe ni imela pravne niti procesne sposobnosti nastopanja v postopkih pred sodiščem.

- 8 Splošno sodišče je glede utemeljenosti tožbe v točkah od 61 do 68 izpodbijane sodbe zadevno pogodbo najprej opredelilo za pogodbo upravnega prava.
- 9 Dalje je Splošno sodišče v točkah od 69 do 74 navedene sodbe presodilo, da je bila družba SEMEA dolžna na podlagi vračila neupravičeno plačanih zneskov po francoskem pravu Evropski uniji vrniti neupravičeno prejeti znesek 41.012 EUR.
- 10 Splošno sodišče je v točkah od 75 do 88 izpodbijane sodbe zavrnilo ugovore družbe SEMEA, ki so se nanašali, prvič, na to, da naj bi se Komisija odpovedala zahtevku po vračilu dolgovanega zneska, drugič, na dejstvo, da naj bi se družba SEMEA rešila svojega dolga, ker ga je prevzela Commune de Millau, tretjič, na zastaranje sporne terjatve ter četrtič na ugasnitev te terjatve.
- 11 Poleg tega je Splošno sodišče družbi SEMEA naložilo plačilo zamudnih obresti od 27. aprila 1993 po v Franciji veljavni zakonski obrestni meri, saj se navedene kapitalizirane obresti obrestujejo od 15. aprila 2010 ter od vsake zapadlosti letne anuitete.
- 12 Nazadnje, Splošno sodišče je zavrnilo predlog za plačilo odškodnine, ki ga je sestavila Komisija.
- 13 Splošno sodišče je zavrnilo nasprotni zahtevek družbe SEMEA, potem ko je v točkah 108 in 109 izpodbijane sodbe ugotovilo neobstoj neposredne vzročne zveze med ravnanjem Komisije in škodo, ki sta jo zatrjevali pritožnici.
- 14 Splošno sodišče je v drugem delu izpodbijane sodbe preizkusilo tožbo Komisije zoper Commune de Millau. Po mnenju te bi bilo treba to tožbo zavrniti, ker je bila vložena pred sodiščem, ki ni pristojno za njeno obravnavo.
- 15 V zvezi z vprašanjem, ali je mogoče pristojnost Splošnega sodišča opreti na arbitražno klavzulo, sklenjeno z družbo SEMEA, je Splošno sodišče v točkah od 114 do 119 izpodbijane sodbe opozorilo, da je treba člen 272 PDEU razlagati ozko in da se njegova pristojnost za odločanje o sporu, ki se nanaša na pogodbo na podlagi arbitražne klavzule, vsebovane v tej pogodbi, načeloma presoja le na podlagi člena 272 PDEU in določb arbitražne klavzule.
- 16 Splošno sodišče je, potem ko je zavrnilo stališče Komisije, da je bila arbitražna klavzula, ki jo je sklenila družba SEMEA, prenesena na Commune de Millau kot sestavni del sporne terjatve, v točkah od 132 do 149 iste sodbe preučilo, ali za Commune de Millau lahko velja arbitražna klavzula s pogodbo v korist tretjega, sklenjeno z družbo SEMEA.
- 17 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 134 navedene sodbe najprej ugotovilo, da je treba obstoj arbitražne klavzule preizkusiti na podlagi splošnih pogodbenih načel, ki so skupna pravnim redom držav članic. Tako je pojasnilo, da „čeprav eno od teh načel določa, da pogodba zavezuje le pogodbene stranke, to načelo ne nasprotuje, da bi ti pogodbeni stranki s pogodbo v korist tretjega prenesli pravice na tretjega“.
- 18 Dalje, Splošno sodišče je v točki 135 izpodbijane sodbe presodilo, da arbitražna klavzula iz člena 10 splošnih pogojev pogodbe lahko izhaja iz pogodbe, sklenjene med družbo SEMEA in Commune de Millau. Prvič, člen 272 PDEU namreč določa, da mora biti arbitražna klavzula vključena v pogodbo, ki jo sklene Unija ali je sklenjena za njen račun. Vendar Commune de Millau in Komisija nista sklenili pogodbe, zato tudi ne arbitražne klavzule. Da bi ugotovilo, ali se je Komisija nasproti Commune de Millau lahko sklicevala na to arbitražno klavzulo, je Splošno sodišče menilo, da je pogodbo v korist tretjega, sklenjeno med družbo SEMEA in Commune de Millau, mogoče šteti za pogodbo, sklenjeno

v imenu Unije. Drugič, presodilo je, da pristojnost Splošnega sodišča za odločanje o sporih o pogodbi ne bi mogla biti določena proti volji Unije, kar pa ne bi bilo tako, če bi bila arbitražna klavzula sklenjena le v korist Unije.

- 19 Nazadnje je Splošno sodišče v točki 136 izpodbijane sodbe dodalo, da procesna narava arbitražne klavzule ne nasprotuje temu, da bi bila takšna klavzula sklenjena v korist tretjega.
- 20 Potem ko je v točki 138 te sodbe pojasnilo, da je pogodba v korist tretjega lahko sklenjena z izrecnim dogovorom med odstopnikom in pridobiteljem glede podelitve pravice tretji osebi, vendar lahko ta enako izhaja iz cilja pogodbe in okoliščin primera, je Splošno sodišče v točkah od 139 do 141 navedene sodbe, zlasti iz dejstev in pravne podlage, kot so bili ugotovljeni v zapisniku mestnega sveta Commune de Millau z dne 18. decembra 2010, presodilo, da sta pritožnici želeli ustvariti terjatev Unije proti Commune de Millau in da je slednja želela, da bi zanjo veljala arbitražna klavzula iz člena 10 splošnih pogojev pogodbe.
- 21 Tako je Splošno sodišče v točki 142 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev, ki jo navajata pritožnici, da naj bi bil učinek prenosa dolga družbe SEMEA na Commune de Millau ta, da bi se družba SEMEA rešila dolga, saj naj bi tak prenos dolga nujno zahteval soglasje Unije, ki v tem primeru ni bilo podano.
- 22 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 148 te sodbe pojasnilo, da če bi obstajalo nasprotje med določbami francoskega prava, in sicer med členom 2060 civilnega zakonika in členom 48 zakonika o civilnem postopku, ter členom 272 PDEU, bi moral imeti slednji prednost pred vsemi nacionalnimi določbami, ki so z njim v nasprotju.
- 23 Splošno sodišče je v točki 149 navedene sodbe ugotovilo, da je v skladu z arbitražno klavzulo pristojno za odločanje o tožbi Komisije zoper Commune de Millau.
- 24 Glede utemeljenosti tožbe je Splošno sodišče glede Commune de Millau razglasilo za utemeljena tako predlog za vračilo zneska 41.012 EUR kot tudi predlog za plačilo obresti od 15. aprila 2010, datuma zapadlosti prve letne anuitete.
- 25 Ker je Komisija upravičena le do enega plačila, je Splošno sodišče družbi SEMEA in Commune de Millau naložilo skupno in solidarno plačilo.
- 26 Nasprotno, zavrnilo je predlog za plačilo odškodnine, ki ga je vložila Komisija, ter nasprotni zahtevek Commune de Millau.

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

- 27 Pritožnici s pritožbo Sodišču predlagata, naj:
 - izpodbijano sodbo razveljavi;
 - Splošno sodišče razglasi za nepristojno za odločanje o tožbi, vloženi zoper Commune de Millau, in tožbo, vloženo zoper družbo SEMEA, razglasi za nedopustno;
 - podredno, predlog Komisije zavrne;
 - Komisiji odredi, naj Commune de Millau in družbi SEMEA plača znesek 41.012 EUR, skupaj z obrestmi, in
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.

28 Komisija Sodišču predlaga, naj zavrne pritožbo in pritožnicama naloži plačilo stroškov.

Pritožba

Formalna pravilnost pritožbe

- 29 V tej pritožbi se, kot navaja generalna pravobranilka v točki 32 sklepnih predlogov, postavlja vprašanje, ali je bila ta veljavno vložena v imenu družbe SEMEA.
- 30 Iz dokumentov iz spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da odvetnika, ki sta zastopala Commune de Millau na dan vložitve pritožbe, in sicer 19. novembra 2012, v nasprotju s tem, kar je določeno v členih 119(2) in 168(2) Poslovnika Sodišča, nista predložila dokazila, da ju je pravilno pooblastila pooblaščenca oseba družbe SEMEA.
- 31 Namreč, čeprav je M. Blanc, kot *ad hoc* pooblaščenec družbe SEMEA, v dopisu z dne 12. novembra 2012, naslovljenem na F. Bleykastena, ocenil za primerno, da se ta družba pridruži pritožbi, ki jo je vložila Commune de Millau, pa je pojasnil, da je njegova vloga *ad hoc* pooblaščenca družbe SEMEA prenehala 12. avgusta 2012.
- 32 Sodno tajništvo Sodišča je v skladu s členoma 119(4) in 168(4) Poslovnika oktobra 2013 od odvetnikov družbe SEMEA zahtevalo, naj predložita pooblastilo, iz katerega je razvidno, da jima je dovoljeno delovati za račun družbe SEMEA. Slednja sta z dopisom z dne 25. novembra 2013 v sodnem tajništvu Sodišča vložila sklep pristojnega gospodarskega sodišča z dne 5. novembra 2013 o imenovanju M. Blanca za *ad hoc* pooblaščenca te družbe za namene pritožbenega postopka, ki poteka pred Sodiščem.
- 33 Kot je generalna pravobranilka poudarila v točkah od 40 do 44 sklepnih predlogov, je treba člena 119(4) in 168(4) Poslovnika razlagati tako, da je mogoče pomanjkljivost, da pooblastilo ni bilo predloženo ob vložitvi pritožbe, odpraviti z naknadno predložitvijo vseh dokumentov, ki potrjujejo obstoj tega pooblastila.
- 34 Zato, čeprav odvetnika družbe SEMEA na dan vložitve te pritožbe nista imela pooblastila te družbe, ostaja dejstvo, da je lahko na podlagi imenovanja *ad hoc* pooblaščenca, M. Blanca, ta veljavno potrdil namen, da se družba SEMEA pridruži pritožbi, ki jo je vložila Commune de Millau (glej v tem smislu sodbo Maurissen in Union syndicale/Računsko sodišče, 193/87 in 194/87, EU:C:1989:185, točka 33).
- 35 Iz zgoraj navedenega sledi, da je bila pritožba za račun družbe SEMEA vložena pravilno.

Vsebinska presoja

36 Pritožnici v utemeljitev pritožbe navajata štiri razloge.

Prvi pritožbeni razlog

– Trditve strank

37 Pritožnici s prvim razlogom trdita, da je Splošno sodišče s tem, da se je razglasilo za pristojno za odločanje o tožbi zoper Commune de Millau, napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj bi napačno presodilo, da zaradi pogodbe v korist tretjega, sklenjene med družbo SEMEA in Commune de Millau, za slednjo velja arbitražna klavzula iz člena 10 splošnih pogojev pogodbe, sklenjene med družbo SEMEA in Komisijo.

- 38 Pritožnici trdita, prvič, da nacionalno pravo, ki se uporablja, v tem primeru člen 2060 civilnega zakonika, pravnim osebam javnega prava prepoveduje predložitev spora arbitražnemu sodišču. Pritožnici menita, da pravna oseba javnega prava, ki ne more dogovoriti arbitražne klavzule, *a fortiori* ne more določiti take klavzule v korist tretjega; to velja toliko bolj, ker člen 272 PDEU ne določa možnosti za tako pogodbo.
- 39 Pritožnici v zvezi s tem dodajata, da sklicevanje Splošnega sodišča v točki 136 izpodbijane sodbe na sodbo Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung in drugi (201/82, EU:C:1983:217, točke od 10 do 20) za ta primer ni upoštevno, saj je bila ta sodba izrečena v posebnem okviru zavarovalne pogodbe. Pritožnici poleg tega z opiranjem na načelo avtonomije volje trdita, da ker Komisija ni nikoli izrecno soglašala s prenosom terjatve, ki jo ima do družbe SEMEA, med sredstva Commune de Millau, ni prišlo niti do prenosa te terjatve niti do prenosa arbitražne klavzule.
- 40 Drugič, natančneje, pritožnici grajata točke od 137 do 140 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče ugotovilo, da obveznost plačila, ki jo ima Commune de Millau, temelji na sporazumu, ki ga je ta sklenila z družbo SEMEA, pri čemer je mogoče pogodbo v korist tretjega, in sicer v imenu Unije, izpeljati iz tega sporazuma. Pritožnici pa prerekata, da je bil tak sporazum sklenjen glede zatrjevanega dolga do Komisije, saj je odločba Commune de Millau o poravnavi dolgov družbe SEMEA enostranska odločba te občine.
- 41 Tretjič, pritožnici menita, da Splošno sodišče v točki 140 izpodbijane sodbe ni pravilno razlagalo posvetovanja z dne 18. decembra 2010 s tem, da je ugotovilo, da je Commune de Millau „ob popolnem poznavanju zadeve“ želela prevzeti dolg, katerega višina in vsebina sta ustrezali višini in vsebini dolga družbe SEMEA. Vendar naj bi odločba mestnega sveta Commune de Millau o prevzemu aktive in pasive družbe SEMEA, „kakor je opisano zgoraj“, vsebovala podrobni opis, ki naj se nikakor ne bi skliceval na obstoj arbitražne klavzule.
- 42 Komisija najprej trdi, da je treba člen 10 splošnih pogojev pogodbe v smislu francoskega prava opredeliti za klavzulo o sodni pristojnosti, in ne za arbitražno klavzulo. Vendar naj bi bila le arbitražna klavzula prepovedana s členom 2060 civilnega zakonika.
- 43 Dalje, Komisija meni, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da so bili v tem primeru izpolnjeni elementi, ki opredeljujejo pogodbo v korist tretjega. Komisija dodaja, da obseg sodbe Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung in drugi (EU:C:1983:217) ni omejen zgolj na pogodbe o zavarovanju.
- 44 Komisija na koncu meni, da je treba trditve glede posvetovanja z dne 18. decembra 2010 zavrniti kot nedopustno v delu, v katerem se nanaša zgolj na vprašanje dejanskega stanja.

– Presoja Sodišča

- 45 V prvem delu prvega pritožbenega razloga pritožnici skušata grajati samo dejstvo, da je lahko arbitražna klavzula v smislu člena 272 PDEU predmet pogodbe v korist tretjega. V zvezi s tem opozarjata na trditve, ki sta jih navajali na prvi stopnji in oprli na prepoved, ki za pravne osebe francoskega javnega prava velja glede dogovora arbitražne klavzule, in poudarjata, da mora ta prepoved *a fortiori* veljati za določitev take klavzule v korist tretjega.
- 46 Iz zgoraj navedenega sledi, da pritožnici navajata le utemeljitev, na katero sta se že sklicevali pred Splošnim sodiščem, ne da bi zavzeli stališče o njegovi obrazložitvi, na podlagi katere jo je zavrnilo.
- 47 Iz člena 256 PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in člena 112(1)(c) Poslovnika pa izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti oporekane dele sodbe, katerih razveljavitev se predlaga, kot tudi pravne trditve, ki ta predlog na poseben način podpirajo (glej zlasti

sodbe Bergaderm in Goupil/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, točka 34; Interporc/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, točka 15, in Reynolds Tobacco in drugi/Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, točka 49).

- 48 Zahtev glede obrazložitve, ki izhajajo iz teh določb, tako ne izpolnjuje pritožba, v kateri so samo ponovljeni ali dobesedno navedeni razlogi in trditve, ki so bili predloženi Splošnemu sodišču, skupaj s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo (glej zlasti sodbo Interporc/Komisija, EU:C:2003:125, točka 16). Taka pritožba namreč dejansko pomeni predlog za ponovni preizkus tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, za kar pa Sodišče ni pristojno (glej zlasti sodbo Reynolds Tobacco in drugi/Komisija, EU:C:2006:541, točka 50).
- 49 Zato je treba to trditev zavrniti kot nedopustno.
- 50 Glede sklicevanja na sodbo Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung in drugi (EU:C:1983:217) v točki 136 izpodbijane sodbe je treba navesti, da je Splošno sodišče to sodbo navedlo, da bi poudarilo, da „procesna narava arbitražne klavzule ne nasprotuje temu, da bi bila takšna klavzula sklenjena v korist tretjega“.
- 51 Zadostuje pa ugotovitev, da točka 136 izpodbijane sodbe vsebuje dodaten razlog, ki podpira ugotovitev, do katere je Splošno sodišče prišlo v točkah 134 in 135 te sodbe, in sicer da je lahko klavzula o sodni pristojnosti vključena v pogodbo v korist tretjega.
- 52 Ker utemeljitev pritožnic glede sodbe Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung in drugi (EU:C:1983:217) torej ne more vplivati na to ugotovitev Splošnega sodišča, jo je treba zavrniti kot brezpredmetno.
- 53 Trditev v zvezi z načelom avtonomije volje, da ob neobstoju izrecnega soglasja Komisije ne pride do prenosa niti sporne terjatve niti z njo povezane arbitražne klavzule, je treba prav tako zavrniti. Pritožnici sta namreč le povzeli utemeljitev, ki sta jo navajali na prvi stopnji, ne da bi pojasnili, zakaj sta oporekali razlogovanju Splošnega sodišča, ko je v točkah 142 in 143 izpodbijane sodbe odločilo, da izrecno soglasje Komisije ni nujno, ker je bila arbitražna klavzula določena v korist Unije.
- 54 V zvezi z drugim delom prvega pritožbenega razloga zadostuje ugotovitev, da pritožnici, ob opozarjanju na nekatera dejstva, v bistvu nasprotujeta presoji – ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah od 137 do 140 izpodbijane sodbe – okoliščin obravnavane zadeve za ugotovitev, ali bi bilo obstoj določbe v korist tretjega mogoče izpeljati iz cilja zadevne pogodbe.
- 55 V skladu s členom 256 PDEU in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča pa je pritožba omejena na pravna vprašanja in mora temeljiti na razlogih glede nepristojnosti Splošnega sodišča, na kršitvi postopka pred Splošnim sodiščem, ki škoduje interesom pritožnika, ali na kršitvi prava Unije, ki jo je zagrešilo Splošno sodišče (glej v tem smislu sodbo Komisija/Brazzelli Lualdi in drugi, C-136/92 P, EU:C:1994:211, točka 47).
- 56 Zato je le Splošno sodišče pristojno za ugotavljanje dejanskega stanja – razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene – in presojo predloženih dokazov. Ugotavljanje tega dejanskega stanja in presoja teh dokazov torej nista, razen pri njunem izkrivljanju, pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča (glej v tem smislu zlasti sodbi EIB/Hautem, C-449/99 P, EU:C:2001:502, točka 44, in Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točki 69 in 70).
- 57 Presoja dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče in je privedla do ugotovitve, da je obstajala obveznost plačila v breme Commune de Millau, torej ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča, razen v primeru njegovega izkrivljanja, ki pa ga pritožnici nista zatrjevali.

- 58 Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga razglasiti za nedopusten.
- 59 V zvezi s tretjim delom prvega pritožbenega razloga pritožnici trdita, da je Splošno sodišče v točki 141 izpodbijane sodbe napačno razlagalo zapisnik z dne 18. decembra 2010, da bi določilo obseg prevzema dolga družbe SEMEA do Komisije s strani Commune de Millau.
- 60 Vendar je treba ugotoviti, da pritožnici nasprotujeta le presoji kot taki, ki jo je Splošno sodišče podalo o obsegu pasive družbe SEMEA, ki jo je prevzela Commune de Millau. Tako se njuna trditev ne nanaša niti na vsebinsko nepravilnost ugotovitev Splošnega sodišča niti na izkrivljanje dokazov, ki so mu bili predloženi.
- 61 V skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 55 in 56 te sodbe, je treba tudi tretji del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot nedopusten.
- 62 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot deloma brezpredmeten in zavrniti kot deloma nedopusten.

Drugi pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 63 Pritožnici z drugim razlogom trdita, da je Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da je tožba, ki jo je Komisija vložila zoper družbo SEMEA, dopustna, napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, prvič, da pravice in obveznosti družbe SEMEA niso bile poravnane, in drugič, da se družba SEMEA ni rešila svojih dolgov do Komisije po prenosu njenega premoženja na Commune de Millau, saj se Komisija ni strinjala s prevzemom sporne terjatve s strani te lokalne skupnosti.
- 64 Pritožnici menita, da ker je Commune de Millau popolnoma nadomestila družbo SEMEA, je lahko ta končala likvidacijski postopek. Družba SEMEA naj bi se veljavno rešila svojih obveznosti do Komisije, katere soglasje ni bilo nujno, ker ji je nadomestitev s solventno pravno osebo koristila.
- 65 Komisija trdi, da je razlog nedopusten, saj je nejasen. Podredno Komisija meni, da bi bilo treba pritožbeni razlog zavrniti kot očitno neutemeljen.

– Presoja Sodišča

- 66 Navesti je treba, da pritožnici z drugim razlogom trdita, da je Commune de Millau nadomestila družbo SEMEA. S tem se dejansko strinjata z obrazložitvijo Splošnega sodišča iz točk od 138 do 140 izpodbijane sodbe, na podlagi katerih je iz okoliščin primera razvidno, da so s pogodbo v korist tretjega dejanski ali morebitni upniki družbe SEMEA, med katerimi je med drugim Komisija, dobili novega dolžnika, Commune de Millau.
- 67 Ugotoviti pa je treba, da se očitki pritožnic glede izpodbijane sodbe omejujejo na dejansko presojo, ki jo je opravilo Splošno sodišče, ne da bi natančno navedli pravne napake, ki naj bi jih v zvezi s tem storilo Splošno sodišče, niti pravne argumente, navedene v podporo temu drugemu razlogu. Na podlagi sodne prakse, navedene v točkah 47 in 48 te sodbe, je treba ta drugi razlog razglasiti za nedopusten.
- 68 Poleg tega je treba ugotoviti, da ta drugi razlog v bistvu povzema navedbe, ki sta jih pritožnici podali v okviru prvega razloga, na podlagi katerega je bil zanikan obstoj kakršnega koli sporazuma med družbo SEMEA in Commune de Millau glede zatrjevanega dolga do Komisije.

- 69 Zato je mogoče v delu, v katerem pritožnici nasprotujeta svoji lastni pravni utemeljitvi, drugi razlog zavrniti kot nedopusten (glej v tem smislu sklep Nijs/Računsko sodišče, C-495/06 P, EU:C:2007:644, točke od 52 do 56).

Tretji pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 70 Pritožnici s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitata, da je napačno uporabilo pravo s tem, da je presodilo, da je veljal splošni tridesetletni zastaralni rok in da torej sporna terjatev ni zastarala.
- 71 Pritožnici opozarjata, prvič, da se je Commune de Millau, ki je prevzela premoženje družbe SEMEA, nasproti Komisiji utemeljeno sklicevala na enake pravne trditve, kot bi jih lahko zatrjevala družba SEMEA, vključno s trditvijo glede desetletnega zastaralnega roka obveznosti, ki izhajajo iz trgovskega zakonika v različici, ki je veljala v času spora (v nadaljevanju: trgovski zakonik). Drugič, ker je bila družba SEMEA mešana komercialna gospodarska družba, naj bi sporna terjatev nastala v okviru poslovnega razmerja med družbo SEMEA, trgovsko družbo, in Komisijo, ki ni trgovski subjekt.
- 72 Prvič, pritožnici trdita, da zastaranje obveznosti ni odvisno od upravne narave pogodbe. Namreč, ob neobstoju posebnih pravil upravnega prava naj bi bilo treba uporabiti splošna pravila o zastaranju. Ker je desetletni zastaralni rok določen v trgovskem zakoniku, ki je poseben zakon, ki se nanaša na civilnopravna pravila, bi ga bilo treba uporabiti v tem primeru za zadevno poslovno razmerje.
- 73 Glede sodbe Conseil d'État z dne 31. julija 1992 (št. 69661) pritožnici navajata, da upravno sodišče ni zavrnilo uporabe desetletnega zastaralnega roka iz trgovskega zakonika zato, ker se ta ne uporablja med osebo javnega prava in trgovcem, ampak ker sporne obveznosti niso nastale v trgovanju med zadevnimi osebami. Zato narava zadevne pogodbe ne bi mogla ovirati uporabe desetletnega zastaralnega roka iz trgovskega zakonika.
- 74 Drugič, pritožnici Splošnemu sodišču očitata, da je nepravilno presodilo pogodbene določbe in okoliščine primera s tem, da je presodilo, da za sporno terjatev ne bi bilo mogoče šteti, da je nastala v času poslovnega razmerja med družbo SEMEA in Komisijo.
- 75 V zvezi s tem poudarjata, da je bila sodba Conseil d'État z dne 31. julija 1992 izrečena v popolnoma drugačnem okviru kmetijskih nadomestil, določenih v okviru skupne kmetijske politike, in je ni mogoče prenesti na ta primer. V zvezi s pogodbenimi določbami naj bi bila namreč Komisija neposredno vključena v zadevni projekt in naj bi imela nadzor nad njim, tako da bi bilo mogoče sklepati o obstoju poslovnega razmerja med družbo SEMEA in Komisijo.
- 76 Komisija trdi, da je treba prvi del tretjega pritožbenega razloga zavreči kot nedopusten ali vsaj kot neutemeljen v delu, v katerem izhaja iz napačne razlage izpodbijane sodbe. Splošno sodišče naj svoje obrazložitve glede zastaranja sporne terjatve nikakor ne bi oprlo na upravno naravo zadevne pogodbe.
- 77 Glede drugega dela tega pritožbenega razloga Komisija trdi, da se je Splošno sodišče pravilno sklicevalo na sodbo Conseil d'État z dne 31. julija 1992, da bi ponazorilo načelo, v skladu s katerim pogodbe o plačilu javne finančne pomoči v okviru izvajanja javne službe, brez dobička ali nadomestila, ni mogoče šteti za trgovski akt in se tako ne more uporabiti desetletni zastaralni rok iz člena 110-4 trgovskega zakonika.

– Presoja Sodišča

- 78 Prvič, glede trditve pritožnic, da upravna narava pogodbe ne vpliva na določitev zastaralnega roka, ki se uporablja za sporno terjatev, je treba navesti, da je Splošno sodišče v točkah od 61 do 68 izpodbijane sodbe analiziralo pravno ureditev, ki se uporablja za navedeno pogodbo, in ugotovilo njeno upravno naravo.
- 79 Splošno sodišče pa se v okviru preučitve zastaranja, ki se uporablja za sporno terjatev, v točkah od 82 do 88 izpodbijane sodbe nikakor ni sklicevalo na upravno naravo zadevne pogodbe.
- 80 Ker upravna narava te pogodbe ni vplivala na določitev zastaralnega roka, ki se uporablja za sporno terjatev, je treba trditev v zvezi s tem zavrnilo kot brezpredmetno.
- 81 Drugič, glede očitka, da naj bi Splošno sodišče opravilo nepravilno presojo določb navedene pogodbe in okoliščin tega primera, je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 83 izpodbijane sodbe opozorilo, da je bil namen zadevne pogodbe izplačilo subvencije Komisije z namenom izvrševanja pogodbe, sklenjene v okviru regionalne politike Unije.
- 82 Iz tega je sklepalo, pri čemer se je oprlo na sodbo Conseil d'État z dne 31. julija 1992, da „obveznosti, ki iz nje izhajajo, med katerimi se pojavlja tudi sporna terjatev, ni mogoče šteti za obveznosti, ki so nastale v trgovanju med Komisijo in družbo SEMEA“.
- 83 Iz zgoraj navedenega sledi, da se Splošno sodišče za zavrnitev uporabe zastaralnega roka, določenega v trgovinskem zakoniku, ni oprlo na dejstvo, da je bila pogodba sklenjena med osebo javnega prava in trgovcem, v nasprotju s tem, kar trdita pritožnici, ampak na dejstvo, da je bil namen zadevne pogodbe izplačilo subvencije Komisije z namenom izvrševanja pogodbe, sklenjene v okviru regionalne politike Unije.
- 84 Poleg tega, trditve pritožnic, da je bil okvir obravnavanega primera popolnoma drugačen od zadevnega okvira v sodbi Conseil d'État z dne 31. julija 1992, ni mogoče sprejeti. Zahtevki za sporno povračilo se je namreč nanašal na zneske, ki jih je Komisija izplačala v okviru regionalne politike in ki jih ni mogoče šteti, kot da izhajajo iz obveznosti, nastalih v trgovanju med pritožnicama in Komisijo.
- 85 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba tretji pritožbeni razlog zavrnilo kot deloma brezpredmeten in deloma neutemeljen.

Četrty pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 86 Pritožnici s četrtyim razlogom Splošnemu sodišču očitata, da je zavrnilo njun nasprotni zahtevki s tem, da je presodilo, da ne obstaja neposredna vzročna zveza med ravnanjem Komisije in škodo, ki jo zatrjujeta.
- 87 Opozarjata, da Komisija med 27. aprilom 1993 in 18. novembrom 2005 ni storila ničesar, da bi izterjala zneske, za katere je menila, da so dolgovani. Če pa bi se Komisija družbi SEMEA oglasila prej, bi lahko ta opravila preverjanja in po potrebi sprejela ustrezne ukrepe v zvezi z zahtevkom za vračilo.
- 88 Zatrjujeta, da bi lahko družba SEMEA zaradi dvanajstletnega nedelovanja Komisije menila, da se je Komisija vračilu izplačanih zneskov odpovedala.

89 Pritožnici menita, da tako nedelovanje Komisije pomeni kršitev njene obveznosti dobrega upravljanja v smislu člena 41(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki bi jo moralo sankcionirati Splošno sodišče.

90 Komisija trdi, da je četrti pritožbeni razlog nedopusten, ker se nanaša na prerekanje presoje dejanskega stanja, kot jo je opravilo Splošno sodišče.

– Presoja Sodišča

91 V zvezi s trditvijo pritožnic in glede domnevne odpovedi Komisije do vračila izplačanih zneskov je treba opozoriti, da je Splošno sodišče v točki 77 izpodbijane sodbe presodilo, da podatki iz spisa ne dopuščajo ugotovitve obstoja take odpovedi.

92 Zato pritožnici s to trditvijo dejansko nasprotujeta presoji podatkov iz spisa, ki jo je opravilo Splošno sodišče. Tako jo je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 55 in 56 te sodbe, zavrnilo kot nedopustno.

93 V delu, v katerem pritožnici Komisiji očitata kršitev njene obveznosti dobrega upravljanja, ni sporno, da čeprav je Komisija zahtevala vračilo sporne terjatve z dopisom z dne 27. aprila 1993, pa družba SEMEA tega zahtevka ni upoštevala, se je ta institucija družbi SEMEA ponovno oglasila šele s priporočenim dopisom z dne 18. novembra 2005, opomin o izterjavi pa je bil poslan šele z dopisom z dne 11. januarja 2006.

94 Ta okoliščina pa ni taka, da bi lahko postavila pod vprašaj presojo iz točk 108 in 109 izpodbijane sodbe, v skladu s katero ni obstajala neposredna vzročna zveza med ravnanjem Komisije in škodo, ki jo zatrjujejo pritožnici v zvezi z zneskom 41.012 EUR.

95 Zato je Splošno sodišče pravilno presodilo, da se je zahtevek za plačilo terjatve v višini 41.012 EUR nanašal na izterjavo neupravičeno izplačanih zneskov in da je družba SEMEA, ker ta terjatev ni zastarala, vsekakor še naprej zavezana za njeno plačilo. Če namreč dve tožbi temeljita na različnih pravnih podlagah, je sporna terjatev dolgovana tudi ob predpostavki, da se uveljavlja nepogodbena odgovornost Komisije zaradi kršitve njene obveznosti dobrega upravljanja.

96 Nasprotno, glede zamudnih obresti je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije in pravice do povračila utrpljene škode na podlagi člena 340 PDEU odvisno od izpolnitve vseh pogojev glede nezakonnosti ravnanja, ki se očita institucijam, dejanske škode in obstoja vzročne zveze med tem ravnanjem in navedeno škodo (glej zlasti sodbe *Oleifici Mediterranei/EGS*, 26/81, EU:C:1982:318, točka 16; *Birra Wührer in drugi/Svet in Komisija*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 in 282/82, EU:C:1984:341, točka 9, in *Inalca in Cremonini/Komisija*, C-460/09 P, EU:C:2013:111, točka 46).

97 Glede nezakonitega ravnanja, ki se očita zadevni instituciji, je treba opozoriti, da v skladu z načelom dobrega upravljanja, ki je eno od jamstev, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih in je dejansko določeno v členu 41(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, morajo institucije Unije skrbno voditi postopke izterjave in delovati tako, da vsako dejanje v postopku izvedejo v razumnem roku glede na prejšnji ukrep.

98 Ni pa sporno, da je bila Komisija po tem, ko je z dopisom z dne 27. aprila 1993 zahtevala plačilo sporne terjatve, več kot dvanajst let nedejavna in se je odzvala šele s priporočenim dopisom z dne 18. novembra 2005.

99 Poleg tega tako nedelovanje ne more biti upravičeno niti z zapletenostjo spora niti z drugo posebno okoliščino, ki bi lahko upravičila ugotovljeno zamudo.

- 100 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točki 108 izpodbijane sodbe napačno presodilo, da ni bilo neposredne vzročne zveze med ravnanjem Komisije in zatrjevano škodo.
- 101 Glede obstoja škode je res, da so obresti začele teči zato, ker družba SEMEA ni takoj ugodila zahtevku Komisije za vračilo z dne 27. aprila 1993.
- 102 Vendar je bila posledica več kot dvanajstletnega nedelovanja Komisije, kot izhaja iz točke 89 sklepnih predlogov generalne pravobranilke, to, da so zahtevane zamudne obresti odslej presegle znesek sporne terjatve.
- 103 V skladu s točko 90 sklepnih predlogov je treba ugotoviti, da je treba znesek zamudnih obresti, zapadlih v obdobju več kot dvanajstletnega nedelovanja Komisije, neposredno pripisati ravnanju te institucije.
- 104 Iz zgoraj navedenega sledi, da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti, ker je bilo v njej v okviru analize nasprotnega zahtevka, ki sta ga vložili pritožnici, ugotovljeno, da med ravnanjem Komisije in domnevno škodo, ki naj bi nastala z naložitvijo plačila zamudnih obresti, ni bilo neposredne vzročne zveze.

Tožba pred Splošnim sodiščem

- 105 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča lahko Sodišče v primeru razveljavitve odločitve Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje. To velja tudi za ta primer.
- 106 V tem primeru je glede na posebnosti zadeve treba odločiti o nasprotnem zahtevku, ki sta ga pritožnici vložili zaradi naložitve plačila zamudnih obresti.
- 107 Iz točk od 97 do 104 te sodbe je razvidno, da je treba škodo, ki jo pomenijo zamudne obresti, nastale v obdobju več kot dvanajstletnega nedelovanja Komisije, neposredno pripisati nepravilnemu ravnanju te institucije.
- 108 Vendar je treba glede na to ugotoviti, da terjatev v višini 41.012 EUR, ki bi jo morala družba SEMEA poplačati Komisiji, ni zastarala 18. novembra 2005, torej tistega dne, ko je ta institucija zahtevala povračilo.
- 109 Zato je treba nasprotnemu zahtevku pritožnic deloma ugoditi in Komisiji naložiti plačilo treh četrtin zneska, ki ustreza zamudnim obrestim po letni zakonski obrestni meri, veljavni v Franciji, ki so zapadle med 27. aprilom 1993 in 18. novembrom 2005.

Stroški

- 110 Sodišče v skladu s členom 184(2) Poslovnika, če je pritožba utemeljena in če Sodišče samo odloči o sporu, s končno odločbo vedno odloči tudi o stroških.
- 111 V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi njegovega člena 184(1), se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili predlagani. Člen 138(3) navedenega poslovnika določa, da če vsaka stranka uspe samo deloma, nosi vsaka svoje stroške. Vendar lahko v skladu s to določbo Sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

¹¹² V tem primeru je Sodišče menilo, da je treba Komisiji naložiti, da poleg svojih stroškov na obeh stopnjah postopka nosi še četrtno stroškov Commune de Millau in družbe SEMEA na navedenih stopnjah postopka. Zadnjenavedeni nosita tri četrtine svojih stroškov, nastalih na obeh stopnjah postopka.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije v zadevi Komisija proti družbi SEMEA in Commune de Millau (T-168/10 in T-572/10) se razveljavi, ker je bilo na podlagi nasprotnega zahtevka Commune de Millau in Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) ugotovljeno, da med ravnanjem Evropske komisije in domnevno škodo, nastalo z naložitvijo plačila zamudnih obresti, ni bilo neposredne vzročne zveze.**
- 2. Nasprotnemu zahtevku Commune de Millau in Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) se deloma ugodi in Evropski komisiji se naloži plačilo treh četrtin zneska, ki ustreza zamudnim obrestim po letni zakonski obrestni meri, veljavni v Franciji, ki so zapadle med 27. aprilom 1993 in 18. novembrom 2005.**
- 3. Pritožba se v preostalem zavrne.**
- 4. Evropski komisiji se naloži, da poleg svojih stroškov, nastalih v postopku na prvi stopnji in v postopku s pritožbo, nosi četrtno stroškov, ki sta jih priglasili Commune de Millau in Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) v obeh postopkih.**
- 5. Commune de Millau in Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) nosita tri četrtine svojih stroškov, nastalih v postopku na prvi stopnji in v postopku s pritožbo.**

Podpisi